

સુપ્રભાતમ્
સુરેશ પ્રા. ભટ્ટ
079-23226251

સલામી સવારની..

લ્યો! દારૂબંધી જેમ, હવે ગુંડાબંધી થઈ જશે!
લ્યો! પછી બારે રેડે કોણ ? - ગુંડાબંધી થઈ જશે!
લ્યો! રામરાજ પછી હવે ગુંડાબંધી થઈ જશે!
લ્યો ! ખોલો તબી જેલો! હવે ગુંડા બંધી થઈ જશે!
(‘કોરોના’ હોસ્પિટલોને હવે જેલોમાં તબદીલ કરો!)

શેખરવલીને આવે છે રોજ ‘તૂકકા’ નવા તકકોર!

રથાપાઈ જશે - વગર મહેનતે - લ્યો ! રામરાજ...

હાઈકુ

ચિંતન

વચ્ચ ચિત્તં દ્રવીભૂતં કૃપયા સર્વજન્તુષુ । તસ્ય જ્ઞાનેન મોક્ષણ કિં જટાભરપલેનઃ ॥

ઉપરોક્ત શ્લોક ચાહકચનીતિમાંથી લેવામાં આવેલ છે.

જેવું મન પ્રાણીમાત્ર પર દયાથી પીગળી જાય છે, તેને જ્ઞાન મોક્ષની પ્રાપ્તિ તથા જટા ધારણ અને શરીર પર ભસ્મ લગાડવાથી શું આવશ્યકતા છે?

અર્થાત્ જે વ્યક્તિના મનમાં પ્રાણીઓના કષ્ટોને જોઈને દયાભાવ આવે છે, તેને જ્ઞાન અને મોક્ષની પ્રાપ્તિ કરવા માટે તપની આવશ્યકતા નથી.

માણસ સજ્જન-નમ્ર-વિવેકી અને પ્રાણી માત્ર તરફ દયા ભાવ રાખનાર હોય અને મુક્તિ માટે કોઈ પણ પ્રકારનો બાહ્ય દેખાવ - દંભ કે આચાર-વર્તન કરવાની જરૂર નથી. દયાવાન વ્યક્તિને મુક્તિ મળે જ છે.

સુવિચાર

- જિંદગી કી ‘થકાન’ મેં, ગુમ હો ગયા, વો અલફાજ જીસે ‘સુકુન’ કહતે હૈ - **બી એન દસ્તુર**
- વર્તન પહેલાં વિચાર આળે તો ક્યારેય કરેલા વર્તન માટે વિચાર ન કરવો પડે - **એસ ભદ્રાચાર્ય**
- તમારા નિયંત્રણ બહાર છે તેવા બનાવો, અને તેમ જોતે ઊભા કર્યાં હોય તેવા બનાવો વચ્ચેનો તફાવત જાણવો મૂબ જરૂરી છે - **બાબેરા શેર**
- ‘મારા જીવન વિશે મારે શું કરવું જોઈએ?’ એ પ્રશ્ન પર વિચાર કરવો એ માત્ર ઉત્પાદક મુદ્દો જ નથી. તે એક નૈતિક આદેશ પણ છે - **પ્રોફેસર ચાર્લ્સ બ્રેકેટ**
- ‘મેચ્યોર’ હોવું એટલે શું? આપણી આંખોને કાબુમાં રાખી બીજાની લૂછવાની - **હુવનપાથેચ**
- સંબંધોનો સમાવેશ ત્યાં હોય છે, જ્યાં ભૂલો ભૂલવાની સમજણ હોય છે - **કાંતિ ભટ્ટ**
- આજનું ઔષધ : ત્રીકળા ચૂર્ણ અને કડવા લીમડાના પાન ઉકાળી તે પાણીથી ભગંદર ને ધોવાથી જીવાણું નષ્ટ થાય છે. (**સંકલન : દીપક વી. ચાચરા**)

બોધકથા

જૂલમ કરનારો જેના પર જૂલમ કર્યો હોય તેનાથી વધુ સમય સલામત રહી શકતો નથી, કારણ કે સૌને પોતાની સલામતી સુરક્ષા વ્યાજી હોય છે. એક ગરુડ અને શિયાળ. સારા પડોશીની જેમ રહેતા હતા. ઊંચા વૃક્ષની ટોચે ગરુડનો માળો અને એ જ ઝાડના થડની એક બખોલમાં શિયાળ રહે. એક દિવસ ગરુડને એના બચ્ચા માટે કશો ખોરાક મળ્યો નથી. એ વખતે શિયાળ બખોલમાં ન હોઈ ગરુડ શિયાળના એક બચ્ચાને ઉઠાવીને ગરુડ પોતાના માળામાં લઈ આવ્યું. ગરુડને હતું કે એનો માળો ઊંચાઈ પર હોવાથી શિયાળ ધારે તો પણ બદલો લઈ શકશે નહીં. ગરુડ હજી શિયાળના બચ્ચાને કંઈ કરે તે પહેલાં શિયાળની ભુમ સાંભળી. શિયાળે ગરુડને બચ્ચું પાછું આપવા વિનંતી કરી પણ ગરુડ સાંભળવા તૈયાર ન હતું. શિયાળ બચ્ચાને એક ખેડૂતના ખેતરમાંથી સળગતા તાપણાનું એક લાકડું લઈ આવ્યું. એણે એ લોકડાથી પેલા વૃક્ષને આગ ચાંપી આગની જવાળા અને ધુમાડો ગરુડના માળા સુધી પહોંચ્યો. ગરુડને પોતાનાં બચ્ચાની ચિંતા થવા લાગી. આથી એણે શિયાળને પેલું સળગતું લાકડું દૂર કરવા અને આગ બુઝાવવા વિનંતી કરી. અને છીનવી લીધેલું બચ્ચું શિયાળને હેમખેમ પાછું આપ્યું.

અહીં સૌ છે ખેલૈયા ને, ખેલનારો છે અનંત, હારજીતના પાઠ પઢાવે એ, શિક્ષક છે કે સંત

‘અહીં સૌ છે ખેલૈયા ને, ખેલનારો છે અનંત, હારજીતના પાઠ પઢાવે એ, શિક્ષક છે કે સંત.’

- ફાલ્ગુની વસાવડા (ભાવનગર)

ગઈકાલે શિક્ષક દિન નિમિત્તે શિક્ષકોનું મહત્વ સમજાવતા કેટલાય મેસેજિસ સોશિયલ મીડિયામાં ફરતા જોવા મળ્યા. પણ જિંદગીની આ પાઠશાળાના સાચા શિક્ષકો સમૂહ જીવન જીવતા ગુસ્સાવો આજના જમાનામાં દુર્લભ જણાય છે. એવા જ એક અનુભવી છતાં અસહ્યારણ વ્યક્તિની વાત અહીં મનુભાઈ પંચોલી નોંધે છે ! વાંચતા વાંચતા આંખના ખૂણે સ્વેદ જ ભેજ બાઝી આવે તો તમારામાં હજુ સંવેદના ધખકી રહી છે તેમ જાણવું !

શરદચંદ્ર તો સાહિત્યસ્વામી છે. આપણે જે સામાન્ય લોકો કહેતા હોઈએ તેવા લોકો તરફ એકમી સહાનુભૂતિ, અનુકંપા અને શ્રદ્ધાનો કોઈ પાર નથી. એટલે એમની વાર્તામાં નાયકો અને નાયિકોઓ ઘણી વાર સમાજનાં ઓરમયા વર્ગનાં હોય છે. ‘અંધારે આલોક’ અને એમની વિખ્યાત નવલ ‘શ્રીકાંત’ એના દાખલા છે.

આ બધું વાંચ્યું છે, રસપૂર્વક વાંચ્યું છે. પણ તે વખતે મનમાં એમ થતું કે, આ બધું અદ્ભુત રીતે લખાયું છે એની ના નહિ; પરંતુ આ નવલકથામાં આવે છે એવી સ્ત્રીઓ અને એવાં અસામાન્ય સામાન્યજનો ખરેખર હશે ખરાં? કે પછી મહાપુરુષોને હાથે પથ્થરની પ્રતિષ્ઠા થાય તો પણ પૂજાય, એવું તો આ નહિ હોય ને? એમની અનુકંપાએ એમનાં પાત્રોને વધારે પડતો રંગ તો નહિ ચડાવ્યો હોય? પરંતુ હમણાં ફરતાં ફરતાં શરદચંદ્રની શ્રદ્ધાને સાચી દરાવતા એકાદ બે કિસ્સા પ્રત્યક્ષ જોવા મળ્યા.

... ગામ ગયો હતો ક પટેલ અનુભવી ને આભરુવાળા. શેરડી ખાતાં

ખાતાં વાતો ચાલતી હતી. મેં કહ્યું : ‘મારે તમને એક વાત કહેવી છે. બાજુના ગામમાં ગયો હતો, ત્યાં... પટેલને તો તમે ઓળખો છો. એણે એની વહુને હમણાં કાઢી મૂકી છે. કહે છે કે છોકરાં ઊઠારતાં નથી, એટલે બીજી કરવાનો વિચાર છે. એ તો ઠીક, પણ બાઈ એના પિયરથી હજાર-બે હજારનું ઘરેણું લઈને આવેલી; હવે એ ઘરેણું પણ નથી આપતો ને જિવાઈ પણ નથી આપતો. તમારી નાતે આવા કિસ્સામાં વચ્ચે પડવું જોઈએ.’

‘એ તો બહુ કહેવાય, હળાણ કળજુગ જ આમો છે ને! ઘરનું માણસ, કેટલાં તડકાં-છાપડાં હારે કાઢ્યા હોય, તોય આમ કેમ થતું હશે? સાળું, માણસ પોતાના જૂના ઢાંઢાને ય આમ કાઢી નથી મૂકતો!’

‘મેં કહ્યું, ‘હવે કાઢી મૂકવાનું ક્યાં લેવા જાવું પડે એમ છે? એ બાબતમાં કાળજી કહણ થઈ ગયા છે.’

‘સાચી વાત છે. જમાનો એવો આવ્યો છે કે આખરૂંસોતા એના (પરમાત્માના) ધામમાં પહોંચી જઈએ તો ઘણું કહેવાય... અમારા ઘરમાં જ હજુ કાલ બોલાચાલી થતાં રહી ગઈ.’

‘શું?’ મારાથી બોલી જવાયું.

‘અમારી ભાણેજવહુ છે, એના સારું કંઈક લૂગડું આવેલું, તે બેરાંનો જીવ...’ કહી થોડી વાર એ થંભી ગયા. શેરડીનો કટકો હાથમાં રહી ગયો. પછી કહે : ‘મારે એક બહેન હતી. પરણાવી, પણ આદમી કાંઈક સ્થિતિએ દૂબળો એટલે જમીન પર અમે પડખેના ગામમાં લઈ દીધેલી. પરણાવ્યા પછી ચારેક વર્ષે બહેન દુ:ખાણી. દોઢ વરસનો ભાણો, એટલે અમે ઘેર લઈ આવ્યા. ત્યાંની ખેડ અહીંથી જ અધવારું કરીને સંભાળી. થોડાં વરસે બહેન પણ પાછી થઈ. ભાણો અમારી ભેગો રહ્યો,

ખેડ શીખ્યો. ભાણો પણ જોઈને કાળજું દરે એવો. સત્તર-અઠાર વરસનો થયે એટલે પરણાવ્યો. બાઈ આણું આવી, એટલે એમને ગામ મોકલીને ત્યાં વસાવ્યાં ને ખેડ શરૂ કરાવી. ભાણાને ઘરે દીકરો આવ્યો... પણ ભગવાનને કરવું છે ને? વાત જોડી કાઢેલી લાગે, પણ ત્રીજે જ વરસે ભામોય પાછુ થયો. પહેલાં બહેન ને ભાણો આવ્યાં’તાં, એમ આ ભાણેજવહુને ને એનો દીકરો આવ્યાં. ખેતીનું પેટ મોટું, તે સૌ મહેનત કરે તો ગદરી ખાય. ખેતી ઉપર ઈશ્વરની દયા છે. બહેનને હું અહીં તેડી લાવેલો તે દિવસથી મેં એક નીમ લીધેલું કે ઘરમાં બાઈનું માટે, છોકરાં માટે, કાંઈક લૂગડું-ચીથરું, ચીજ-વસ્તુ લાવવાની હોય તો એક નંગ વધારે જ લાવવું. વીસ-પચીસ વરસ થઈ ગયાં, પણ મારી સાંભરણમાં કોઈ દી હું એમને ભૂલ્યો નથી કે વહેરોવંચો થાવા દીધો નથી. પણ કાલ સાંભળ્યું કે ભાણેજવહુને માટે ઘરમાં કંઈક લૂગડું આવ્યું હશે ત્યારે નાના દીકરાની વહુએ એમ કહી નાખ્યું હશે કે, ‘આવાં ને આવાં ખરચ - ગોળ ને ખોળ સો સરખાં!’ ભાણાની વહુના સાંભળતાં આમ બોલ્યાં તે એણે બે આંસુ પાડ્યાં હશે. ભગવાન ! ભગવાન ! એને એટલીયે ખબર ન પડી કે ગોળ તો મીઠો મધ જેવો લાગે, ને વેણ તો કડવી નઈ જેવાં કાઢ્યાં...! પણ તોય અમારા ઘરમાં ભારે સંપ.’

હું પાછળથી પૂરું ધ્યાનપૂર્વક સાંભળતો નહોતો. વિચારે ચડી ગયેલો કે આ માણસે જે પુણ્યકાર્ય કર્યું છે, તેને ક્યાં પ્રકારનો યજ્ઞ કહેવો? રાજસૂય, સર્વમેધ, વિશ્વકર્ષ કે ક્યાં યજ્ઞ આની તોલે આવે? પહેલું બહેન અને ભાણેજને સમાવ્યા. ખાવાનું જ આપ્યું એમ નહિ - એ તો આનાથાશ્રમો પણ આપે છે - પણ પ્રેમ આપ્યો, ગરોવ આપ્યું, જીવનનો મહિમા આપ્યો. ને એ કામ પૂરું થયું, ‘હવે આપણે છૂટાં’ એમ માન્યું, ત્યાં ત્યાં ‘પુનઃકર્મ જેવું થયું’ જેવું થયું. હજી એ બાબક ચાર વરસનું છે, તેને અઢાર વરસનું કરવું પડશે. લાંબા ચૌદ વરસ ! ભણભલાની છાતી બેસી જાય, પણ આને તો વિચાર જ નથી. એણે કહ્યું કે ખેતીનું પેટ મોટું, એટલે સૌ સમાઈ જાય. એ વાત સાચી છે. મધ્યમ વર્ગમાં જાવું હોય તો નભાવવું મુશ્કેલ હોય છે. કેમ કે એમાં એક જણ કમાનાર ને બાકીનાં સૌ ખાનાર હોય છે. પણ છતાંય ખેતી કરનારનું દિલ પણ મોટું હોવું જોઈએ. સગા ભાઈને અરધો ચાર જમીન વધારે ન આપવા માટે, એટલી જમીનની કિંમત કરતાં વીસ-વીસ ગણાં કોરટ-કચેરીમાં ખર્ચીને પાયમાલ થનાર ખેડૂતો પણ પડ્યા જ છે ને?

- મનુભાઈ પંચોળી

લાસ્ટ સીન : ખમે છે ભાર જે મારો હું એ કણ-કણનો ઋણી છું, છતાં માતા-પિતા, શિક્ષક-વિશેષ એ ત્રણનો ઋણી છું.

- સંદીપ પુજારા

- nehalgadhavi101@gmail.com

વિશ્વમાં ખેડૂતોની આત્મહત્યાની રાજધાની એટલે ભારત

ભારતમાં સત્તા કોઈપણ રાજકીય પક્ષની હોય તમામ રાજકીય શાસકોનું મસ્તક શરમથી ઝૂકી જાય એવા સત્તાવાર આંકડા હજુ હમણાં જ કેન્દ્ર સરકારના નેશનલ કાઉન્સિલ ઓફ રીસર્ચ બ્યૂરો (એનસીઆરબી)એ જાહેર કર્યા છે. વર્ષ ૨૦૧૯થી આ બ્યૂરોના આંકડા જાહેર કરવાનું પ્રથમ બંધ કરી દેવામાં આવ્યું હતું, પણ સપ્ટેમ્બર ૨૦૨૦ની શરૂઆતમાં આ આંકડા જાહેર થતાંની સાથે જ સરકારી તંત્ર કેટલું અસંવેદનશીલ છે એ સ્પષ્ટ થઈ ગયું છે. ભારતમાં વર્ષ ૨૦૧૫માં કુલ આત્મહત્યાના કેસ ૧૩૩૬૨૨ નોંધાયા. વર્ષ ૨૦૧૬, ૨૦૧૭, ૨૦૧૮ અને ૨૦૧૯માં અનુક્રમે ૧૩૧૦૦૮, ૧૨૮૮૮૯, ૧૩૪૫૧૬ અને ૧૩૮૧૨૩ વ્યક્તિઓએ આત્મહત્યા કરી હતી. ક્યારેક વિદર્ભમાં ખેડૂતોની આત્મહત્યાઓના નામે ચૂંટણી સભાઓ ગજવાતી હતી. પણ સ્થિતિ એની એ જ અથવા એનાથી બદલતર બની રહી છે. વર્ષ ૨૦૧૯ દરમિયાન ૪૨,૦૦૦ ખેડૂતો અને દહાડિયા મજૂરોએ આત્મહત્યા કરી હતી, જે અત્યંત ચિંતાજનક ગણી શકાય. ખેડૂતો કે ખેતમજૂરોની આત્મહત્યાઓ રોકવા માટે શું પગલાં લેવાં એ અંગે ભલામણો કરવા માટે સરકારો નિષ્ણાતોની સમિતિઓ નિયુક્ત કરે છે અને એની ભલામણો મુજબ ખાસ પેકેજ પણ જાહેર થાય છે, પરંતુ આત્મહત્યાઓનો દાર અટકતો નથી. વર્ષ ૧૯૮૭ના ભારતીય આર્થિક સેવાના અધિકારી અને વર્તમાન કેન્દ્ર સરકારના કૃષિ વિષયક વરિષ્ઠ સલાહકાર પી.સી.બોધ થકી વર્ષ ૨૦૧૯માં જ લખાયેલા પુસ્તક ‘ફાર્મસ સુસાઈડ્સ ઈન ઈન્ડિયા: અ પોલિસી મેલિગ્નસી’ (ભારતમાં ખેડૂતોની આત્મહત્યાઓનો નીતિગત ઘાતકતા)માં એમણે ભવિષ્ય ભાખ્યું છે કે ભારતમાં જે રીતે લાખો ખેડૂતો આત્મહત્યા કરે છે અને એ વલણ નિરંકુશ આગળ વધી રહ્યું છે એ જોતાં ભારત વિશ્વમાં આત્મહત્યાઓની રાજધાની થવા ભણી ધકેલાઈ રહ્યું છે. ૧૯૮૫થી અત્યાર લગી ૬ લાખ કરતાં વધુ ખેડૂતોએ આત્મહત્યા કરી છે. ખેતમજૂરો અને દહાડિયા મજૂરોમાં પણ આત્મહત્યાનું પ્રમાણ વધી રહ્યું છે એ જોતાં આ વલણ સમગ્ર રાષ્ટ્ર માટે ચિંતાનો વિષય છે. ભાજપ

કે કોંગ્રેસની સરકારોને આ માટે દોષ દેવાને બદલે બધાએ સાથે મળીને આ વલણને નાથવું રહ્યું. ભારત સરકારે હમણાં જે આંકડા બહાર પાડ્યા છે એમાં પશ્ચિમ બંગાળ, બિહાર, ઓડિશા, ઉત્તરાખંડ, ગોવા, મણિપુર, ચંડીગઢ, દમણ અને દીવ, દિલ્હી, લક્ષદ્વીપ તથા પુરુચેરીમાં ખેડૂતો કે ખેતમજૂરોના આત્મહત્યાના બનાવો શૂન્ય નોંધાયા હોવા છતાં બહુ હરામ કરવાની જરૂર નથી. રાષ્ટ્રીય ચિંતન અને સમગ્રણે આત્મહત્યાઓને રોકવાની રાષ્ટ્રીય જાગૃતિ અને નીતિ અનિવાર્ય બને છે.

આત્મહત્યા માત્ર આર્થિક કારણે નહીં કેન્દ્ર સરકારે જાહેર કરેલા ગુનાખોરીના આંકડાઓ રાજ્યોની પોલીસના

- કૃષિ મંત્રાલયના સલાહકાર પી.સી.બોધની ચિંતાજનક ભવિષ્યવાણી સાચી પડતી લાગે છે
- વર્ષ ૧૯૯૫થી દેશમાં ચાર લાખ ખેડૂતોએ વિવિધ કારણોસર જીવન ઠુંકાવવાનું પસંદ કર્યું
- ભારત સરકારે જાહેર કરેલા રાજ્યવાર તાજા આંકડાઓ સર્વપક્ષી સરકારો માટે શરમજનક
- સપ્ટેમ્બર ૨૦૨૦માં જાહેર થયું કે છેલ્લાં ત્રણ વર્ષમાં દર વર્ષે ૧,૩૦,૦૦૦ આત્મહત્યા થઈ!

ચોપડે નોંધાયેલા અને કેન્દ્રના બ્યૂરોને અપાયેલા આંકડાઓ હોય છે. એટલે એ સત્તાવાર ખરા, પણ એ સત્ય જ ગણાય એવું માની લેવું વધુ પડતું કહેવાય. જોકે કેન્દ્રના ગૃહ મંત્રાલય હેઠળ આવતા આ બ્યૂરોના આંકડાને આધાર તરીકે તો સ્વીકારવા પડે. કેન્દ્ર અને મોટાભાગનાં રાજ્યોમાં ભાજપની સરકાર હોવા છતાં ગુજરાત ભાજપના પ્રવક્તા કિશનસિંહ સોલંકી અમારી સાથેની ટીવી ચર્ચામાં આને ‘આંકડાઓની માયાજાળ’ ગણાવે ત્યારે એમના કથનનો અર્થ શું કરવો એ સમજ શકાય છે. ગુજરાતમાં વર્ષ ૨૦૧૯ દરમિયાન ૭૯૫૫ વ્યક્તિઓએ આત્મહત્યા કરી એ ચિંતાનો વિષય ખરો,

પણ એને મહારાષ્ટ્રના ૧૫૮૧૬ કે મધ્યપ્રદેશના ૧૨૪૫૭ના કે પશ્ચિમ બંગાળમાં ૧૨૬૬૫ આત્મહત્યાઓના આંકડાથી ઓછો ગણીને સંતોષ લેવા જેવું તો નથી જ. ફલાણા રાજ્ય કરતાં અમારા રાજ્યમાં ગુના ઓછા નોંધાયા એનો અર્થ અર્થ નહી. વળી, ક્ષણિકમાં ભાજપનું શાસન છે અને ૧૧૨૮ લોકોએ આત્મહત્યા કરી કે રાજસ્થાનમાં કોંગ્રેસનું શાસન છે અને માત્ર ૪૫૧૧ લોકોએ આત્મહત્યા કરી; એવી તુલના કરવાનું પણ યોગ્ય નથી. બધી જ આત્મહત્યાઓ આર્થિક કારણોસર થાય છે એવું નથી. ગુજરાતમાં લગન અને પ્રજ્ઞયા સંબંધોમાં ખટાશને કારણે આત્મહત્યાઓનું પ્રમાણ ખાસતું વધુ છે. તમિળનાડુમાં વર્ષ ૨૦૧૯ દરમિયાન ૧૩૪૮૩ અને કેરળમાં ૮૫૫૬ લોકોએ આત્મહત્યા કરી એ ચિંતાનો વિષય દિલ્હી માટે પણ છે જ. કોરોનામાં કયા રાજ્યમાં કેટલા કેસ નોંધાયા અને અમારા રાજ્યમાં તો એના કરતાં ઓછા નોંધાયા કે ઓછા લોકોમાં મૃત્યુ થયાં એવી હાસ્યાસ્પદ તુલના કરીને સનદી અધિકારીઓ પોતાની છબી ચમકાવવાની કોશિશ કરે ત્યારે હસવું કે રડવું એ જ નથી સમજવું. ભારતના રાજકીય નેતાઓની જેમ હવે સનદી અધિકારીઓ પણ રાજકીય અનુકૂળતા મુજબનાં નિવેદનો કરતા થયા છે.

યુવા પેઢીમાં આત્મહત્યાનું વધુ પ્રમાણ ભોલાઈમાં ભાજપની સરકારે તો ભૂટાનની જેમ જ સુખાકારી અંગેનો વિભાગ ખોલ્યો પણ આત્મહત્યાઓ અને ગુનાખોરીમાં તો એ અગ્રક્રમે છે જ. માત્ર સ્ટેટ કરવા પૂરતી આવી જાહેરહતો કે યોજનાઓ થકી લોકોમાં આત્મહત્યા કે ગુનાખોરીનું પ્રમાણ અટકતું નથી. વર્ષ ૨૦૧૭, ૨૦૧૮ અને ૨૦૧૯ દરમિયાન સૌથી વધુ આત્મહત્યાનું પ્રમાણ જે રાજ્યોમાં

નોંધાયું તેમાં મહારાષ્ટ્ર ટોચના ક્રમે રહ્યું છે. એ પછી તમિળનાડુ, પશ્ચિમ બંગાળ, મધ્યપ્રદેશ અને કર્ણાટક રહ્યાં છે. ખેડૂતોની આત્મહત્યાઓ પશ્ચિમ બંગાળમાં નથી થતી એ માટે જમીન સુધારા જવાબદાર લેખાવા જોઈએ. ઘણીવાર સરકારી આંકડાઓમાં ટકાવારી દર્શાવીને તુલના રજૂ કરવામાં વાસ્તવિક આંકડાઓ છુપાવવાનો પ્રયાસ પણ થાય છે. જે રાજ્યમાં ખેડૂતો કે અન્યોની આત્મહત્યાઓ વધુ પ્રમાણમાં થાય છે એ અંગે પોલીસને ચોપડે કારણો નોંધવામાં પણ ચેડાં થાય છે અથવા વાસ્તવિક કારણોને બદલે ભળતાં જ કારણ નોંધવામાં આવે છે. કેન્દ્ર સરકારના આંકડાઓ અને ગ્રાફમાં દર્શાવ્યું છે એ મુજબ, વર્ષ ૨૦૧૯માં દહાડિયા મજૂરો અને ગૃહિણીઓએ સૌથી વધુ આપઘાત કર્યા છે. બેરોજગાર લોકોના આપઘાતનું પ્રમાણ એનાથી ઓછું છે. પ્રોફેશનલ્સ કે પગારદાર લોકોના આપઘાત અને સ્વરોજગારવાળા લોકોમાં આત્મહત્યાનું પ્રમાણ એ પછીના ક્રમે આવે છે. વિદ્યાર્થી આત્મહત્યા પણ ચિંતાજનક છે, સાથે જ ખેતીવાડી સાથે જોડાયેલા લોકોમાં પણ વિદ્યાર્થી વર્ગ જેટલા જ પ્રમાણમાં આત્મહત્યાઓ જોવા મળે છે. નિવૃત્ત લોકોમાં પણ એકાદ ટકા જેટલું આત્મહત્યાનું પ્રમાણ નોંધાયું છે. વર્ષ ૨૦૧૯ દરમિયાન સૌથી વધુ આત્મહત્યાના કિસ્સા ૪૫ વર્ષની નીચેના વય જૂથમાં એટલે કે યુવા પેઢીમાં જોવા મળે છે. ૩૦થી ૪૫ વર્ષના વયજૂથ (પુરુષ સ્ત્રી)માં ૩૩૫૧૮ ૧૦૭૬૫, ૧૮થી ૩૦ના વયજૂથમાં ૩૦૮૩૩ ૧૭૮૩૦ અને ૧૮ વર્ષથી નીચેના વયજૂથમાં ૪૪૦૫ ૫૨૦૮ વ્યક્તિની આત્મહત્યાઓ નોંધાઈ હતી. ૬૦થી ઉપરના વયજૂથમાં ૮૩૦૨ ૨૭૦૮ કિસ્સા નોંધાયા. સામાન્ય રીતે રાજકીય આંગેવાનો એકક્રમ પર ખેડૂતો કે અન્ય આત્મહત્યાઓના કેસ સંદર્ભે આક્ષેપ-પ્રતિઆક્ષેપ કરતા રહે છે, પરંતુ આ સમસ્યા કોઈને બદનામ કરવા માટેની નથી પણ બધાએ સાથે મળીને એના ઈલાજની કોશિશ કરવાની રહે છે. સમાજમાં ગુનાખોરી કે માનસિક દબાણના સંજોગો અંગે સમગ્રસભી ઈલાજ હાથ ધરાવે અને એનું સાતત્ય જળવાય તે જરૂરી છે.

- haridesai@gmail.com

